

Μια απάντηση στην πρόταση της ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για το ασφαλιστικό

Σε επιστολή της, η Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή (ΚΣΕ) της ΑΝΤΑΡΣΥΑ απευθύνει σε οργανώσεις της Αριστεράς πρόταση «πολιτικού συντονισμού κοινής δράσης» «ενάντια στην αντιδραστική “ασφαλιστική μεταρρύθμιση” της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και των ΕΕ-ΕΚΤ-ΕΜΣ-ΔΝΤ».

Εκτιμώντας ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ «επιχειρεί να επιφέρει μια βαθύτερη και ποιοτική αντιδραστική τομή υπέρ του κεφαλαίου για την υπέρβαση της κρίσης του, με μακροπρόθεσμες καταστροφικές επιπτώσεις για τα ασφαλιστικά δικαιώματα, την εργασία, το εισόδημα, τις εργασιακές σχέσεις, την υγεία και γενικότερα τη ζωή της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων», η ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκτιμά παράλληλα ότι «κάτω από προϋποθέσεις, το εργατικό και λαϊκό κίνημα έχει τη δύναμη να μπλοκάρει αυτήν την επίθεση (όπως το έχει καταφέρει και στο παρελθόν) και να την ανατρέψει: Με στήριξη των αγώνων που ξεσπούν και ξεπερνούν τον «εθιμοτυπικό» χαρακτήρα και τη γραφειοκρατία. Με άμεση πολύμορφη κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, ξεκινώντας από απεργίες με στόχο να μην τολμήσει η κυβέρνηση να το καταθέσει. Με αγώνα και απεργίες διαρκείας ακόμα κι αν το φέρει ή το περάσει στη Βουλή, για να αναγκαστεί να το αποσύρει υποχωρώντας στον πανεργατικό-παλλαϊκό ξεσηκωμό».

Εδώ κάπου ξεκινούν και οι ενστάσεις μας σε ό,τι αφορά την πρόταση αυτή. Καταρχήν μας εκπλήσσει το γεγονός ότι οι προϋποθέσεις που θέτει η ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δίνουν υπερβολικό βάρος στη μορφή του αγώνα. Και μάλιστα, σε ένα μέτωπο στο οποίο, τόσο με τη σημερινή κυβέρνηση όσο και με τις προηγούμενες που ανέλαβαν να προωθήσουν αντίστοιχες επιθέσεις στο ασφαλιστικό, ξεδιπλώνεται με όλα τα μέσα η συστημική αντιδραστική προπαγάνδα προκειμένου να αποπροσανατολιστεί και να αφοπλιστεί το εργατικό και λαϊκό κίνημα και να νομιμοποιηθεί στις συνειδήσεις λαού και εργαζομένων η επίθεσή του. Προπαγάνδα γύρω από την «κατάρρευση του ασφαλιστικού συστήματος», γύρω από τα «άδεια ταμεία», από τη «δυσαναλογία» εργαζομένων και συνταξιούχων, από τις «παθογένειες» και τις «ανισότητες» του ασφαλιστικού συστήματος και άλλα παρόμοια. Προπαγάνδα που πάντα συμπληρωνόταν

από στόχους όπως η εξασφάλιση της «βιωσιμότητας» του ασφαλιστικού και των ταμείων, καθώς και η εξάλειψη των «αδικιών». Στόχοι που για χάρη τους επιβάλλονταν «μερικές» ακόμη θυσίες από εργαζόμενους και συνταξιούχους.

Ως οργάνωση, ποτέ δεν υποτιμήσαμε την αστική προπαγάνδα γύρω από το ζήτημα αυτό. Και ένας λόγος παραπάνω γι' αυτό ήταν ότι αυτήν την προπαγάνδα, στο μεγαλύτερο μέρος της (και σίγουρα στα βασικά της σημεία), την αναπαρήγαγαν, σχεδόν «αμάσητη», όχι μόνο οι συνδικαλιστικές ηγεσίες σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και ομοσπονδίες, αλλά και οργανώσεις της Αριστεράς, κοινοβουλευτικής και μη. Και δωσ' του προτάσεις για την καλύτερη διαχείριση των ταμείων, δωσ' του προτάσεις για εργατικό έλεγχο, δωσ' του προτάσεις για το πού θα βρεθούν τα χρήματα για τη «διάσωση» του ασφαλιστικού. Και είναι όλα αυτά που παρήγαγαν στο τέλος ένα «σώμα απόψεων» γύρω από το ασφαλιστικό τέτοιο που με ευκολία οδηγούσε στην μία υποχώρηση μετά την άλλη, στη μία ήττα μετά την άλλη, οδηγώντας στο σημερινό μεταίχμιο και τα σαρωτικά μέτρα που προτείνονται.

Στη βάση, λοιπόν, της δικής μας αντίληψης, βασική προϋπόθεση για να μπορέσει να ξεδιπλωθεί παραπέρα και να νικήσει ο αγώνας ενάντια στην αντιασφαλιστική επιδρομή είναι να ξεκαθαριστούν οι αιτίες και ο χαρακτήρας της επίθεσης στην κοινωνική ασφάλιση, καθώς και οι στόχοι και τα αιτήματα πάλης που προκύπτουν μέσα από το ξεκαθάρισμα αυτό. Και αυτή η διαδικασία πρέπει να ανοίξει παντού μέσα στο κίνημα και, πρώτα και κύρια, στα σωματεία και τις συνελεύσεις τους.

Παρ' όλα αυτά, οι προϋποθέσεις που θέτει η ANTAPΣΥΑ προκειμένου να νικήσει ο αγώνας περιορίζονται σε ζητήματα μορφής. Μία αντίληψη η οποία δεν είναι η πρώτη φορά που κυριαρχεί στο χώρο αυτό και η οποία μοιάζει να αγνοεί ή να υποτιμά το περιεχόμενο και τους στόχους πάλης πάνω στους οποίους θα οικοδομηθεί ένας αγώνας. Και λέμε ότι «μοιάζει» να τους αγνοεί ή να τους υποτιμά, γιατί θεωρούμε πως στην πραγματικότητα όχι μόνο δεν ισχύει κάτι τέτοιο, αλλά ισχύει το ακριβώς αντίθετο. Και αυτό το διαπιστώνουμε κάθε φορά που σε προτάσεις κοινής δράσης της ANTAPΣΥΑ βρισκόμαστε μπροστά σε μια λογική κατάθεσης ενός συνολικού «πακέτου» θέσεων και αιτημάτων τα οποία ελάχιστα περιθώρια σύμπλευσης επιτρέπουν, τουλάχιστον με τη δική μας οργάνωση. Ισχύει, άραγε, εδώ κάτι διαφορετικό; Απ' ό,τι διαπιστώσαμε στη συνέχεια, όχι.

Στη συνέχεια, λοιπόν, της επιστολής αυτής κατατίθεται και ένα προτεινόμενο πλαίσιο συζήτησης πολιτικών κατευθύνσεων και διεκδικήσεων. Διαβάζοντας λοιπόν το πλαίσιο αυτό γεννιούνται ευθύς αμέσως τα ερωτήματα: Κατευθύνσεις και διεκδικήσεις είναι το ίδιο πράγμα, ταυτίζονται; Και αν όχι, τότε ποιες είναι οι κατευθύνσεις και ποιες οι διεκδικήσεις;

Και τα ερωτήματα αυτά δεν τα θέτουμε ως υπεκφυγή ούτε για να περιγελάσουμε. Τα θέτουμε γιατί θεωρούμε ότι μέσα και σε αυτό το πλαίσιο κατευθύνσεων-διεκδικήσεων επαναλαμβάνεται η ίδια θολούρα και τα ίδια αδιέξοδα που επαναλαμβάνονται κάθε φορά που η Αριστερά πέφτει θύμα ρεφορμιστικών αντιλήψεων και προτείνει μοντέλα διαχείρισης. Έτσι μαζί με το:

«Καθολική, δημόσια, υποχρεωτική ασφάλιση και δημόσια, δωρεάν, υποχρεωτική ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους-ες, χωρίς εξαιρέσεις και προϋποθέσεις, που να αντιστοιχούν στις σύγχρονες ανάγκες εργαζομένων, νεολαίας και λαού»

διαβάζουμε και το:

«Να επιστραφούν στα ασφαλιστικά ταμεία τα αποθεματικά που υπεξαίρεσαν οι τράπεζες, οι εργοδότες και το κράτος, τα 70 δισ. ευρώ που λεηλατήθηκαν έως το 2010, τα δεκάδες δισ. που χάθηκαν με τα δομημένα ομόλογα και το “κούρεμα” του PSI, αλλά και τα δισ. που αρπάχτηκαν το πρώτο εξάμηνο του 2015 για να αποπληρωθεί το ΔΝΤ και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Απόσυρση των Ταμείων από κάθε λογής “τζόγο”. Να περάσουν τα ασφαλιστικά ταμεία στα χέρια των εργαζομένων»,

καθώς και το:

«Για να χρηματοδοτηθεί το ασφαλιστικό σύστημα, άμεση παύση πληρωμών στους δανειστές και διαγραφή του δημόσιου χρέους».

Και αναρωτιόμαστε για ποιο πράγμα καλούνται να παλέψουν λαός και εργαζόμενοι. Για τη διεκδίκηση από την άρχουσα τάξη του καθολικού δικαιώματός τους στην ασφάλιση και την περίθαλψη ή για μια «λελογισμένη», «φιλολαϊκή» διαχείριση των Ταμείων, όπου τα αποθεματικά τους δεν θα «τζογάρονται» (και τι ορίζεται ως «μη τζόγος» στο σημερινό καπιταλιστικό επενδυτικό περιβάλλον;), αλλά θα «διασφαλίζονται» αφού θα λειτουργούν στα χέρια των ίδιων των εργαζομένων;

Και, άραγε, παλεύουμε για το δικαίωμα στην ασφάλιση ή για τη διαγραφή του χρέους; Ή, για να το θέσουμε αλλιώς: με βάση το πλαίσιο που προτείνει η ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, έχει νόημα να παλέψουμε για το δικαίωμα στην ασφάλιση χωρίς την προϋπόθεση της διαγραφής του χρέους και της επιστροφής των αποθεματικών των ταμείων;

Δυστυχώς, και σε αυτήν την πρόταση διαπιστώνουμε ότι δυνάμεις της Αριστεράς δεν έχουν αντιληφθεί ότι το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης δεν είναι ζήτημα διαχείρισης, αλλά

ζήτημα ταξικής πάλης. Πίσω από αυτήν τη σύγχυση και την καλυμμένη επαναφορά της λογικής των «μεταβατικών προγραμμάτων» και του «κυβερνητισμού» κρύβεται η ηττοπάθεια, η λειψή πίστη στη δυνατότητα του αγώνα αυτού να νικήσει, να σταματήσει τη νέα επίθεση.

Οι απόψεις που συνδέουν το δικαίωμα στην ασφάλιση με τα αποθεματικά των ταμείων, όχι μόνο νομιμοποιούν την ύπαρξη εργατικής εισφοράς (λες και η εργοδοτική και η κρατική εισφορά δεν είναι και αυτές κομμάτι της κλεμμένης εργατικής υπεραξίας) αλλά ρίχνουν νερό στο μύλο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που καμώνεται και αυτή πως δεν μπορεί να κάνει τίποτε περισσότερο λόγω της κλοπής των αποθεματικών από τις προηγούμενες κυβερνήσεις και το «κούρεμα».

Και δεν ρίχνουν νερό μόνο στο μύλο της κυβέρνησης, αλλά και στο μύλο του «γραφειοκρατικού συνδικαλισμού των ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ» τον οποίο, κατά τα άλλα, κριτικάρουν. Γιατί το αίτημα της επιστροφής των αποθεματικών που υπεξαιρέθηκαν (το οποίο υιοθετεί και η ΑΔΕΔΥ) είναι ένα αίτημα που συσκοτίζει το γεγονός ότι το δικαίωμα της εργατικής τάξης στην ασφάλιση δεν προκύπτει ούτε από την ύπαρξη των ταμείων ούτε από την «υγιή» διαχείρισή τους. Είναι ένα δικαίωμα που προκύπτει από τη θέση της εργατικής τάξης στην παραγωγή, από το γεγονός ότι αυτή παράγει τον πλούτο σε αυτήν την κοινωνία. Η κατάκτηση και εξασφάλιση του δικαιώματος αυτού δεν έχει να κάνει με καμιά ταμειακή διαχείριση. Έχει να κάνει αποκλειστικά και μόνο με τη δυνατότητα της εργατικής τάξης να επιβάλει έναν άλλο συσχετισμό δύναμης υπέρ της και σε βάρος της αστικής τάξης.

Και αυτός ο συσχετισμός δύναμης σήμερα, στο μέτωπο του ασφαλιστικού, δεν θα συγκροτηθεί στη βάση της πρότασης ενός άλλου διαχειριστικού μοντέλου, αλλά στη βάση του ενιαίου, μαζικού αγώνα για να μην περάσει το νέο αυτό αντιασφαλιστικό τερατούργημα. Και σε αυτή τη βάση θα μπορούσαμε να δούμε περιθώρια κοινής δράσης.